

Štev. 10.—XXVII.

ZVONČEK

Junij 1926.

Kranj.

Zaslanja ti okolje sama skala,
ki drzno se je pod nebo pognala.

O, naših je gorá to veličast —
v njej naroda glej moč, ponos in rast!

Z grebenov in od sten zdravilno lije
val zračni na prijazne domačije.

Na strehe, pota in v dreves šepet
poveša solnčnih žarkov se blesket.

Valovi Save v znožju ti šumijo
prastaro, vedno novo melodijo.

V njo pada strojev in koles ropot —
napredka in blaginje znak in vzvod.

Poljá zorečega okvir ti klije,
od sela k selu mreža cest se vije.

In na pokopališče tiha gre —
Slovincu pač svetejše ni cesté!

Presrečna zemlja vase je sprejela,
kar naša kri bogastva je spočela.

Prešeren naš, po duhu velikan,
ima poslednji tu svoj mirni stan.

Do groba mrzle, tajne globočine
luč sije večna iz nebes višine.

* Ko razboljenega srca je mrl,
bodočnost naróda je srečen zrl.

Ta sosed je Prešernu — Simon Jenko,
ob grobu je poveznil čašo grenko.

Ta groba dva, ta sveta groba dva —
o, naša, naša sta najbolj oba.

Tu genij spava v slavi mučenika,
ponosni Kranj, lepote tvoje dika!

E. Gangl.

